

Anmeldelse: Krigsblod som håb i dråbeform

Af Kirsten Dahl, kultur@stiften.dk

Tirsdag den 8. april 2014, 13:20

Odin Teatrets »Det kroniske liv« tænder håb gennem en nådesløs krigskritik.

En kæmpe stor isblok begynder langsomt at dryppe som blod fra døde soldater. Kai Bredholt hvirvler isblokken rundt i luften så en regn af dråber bølger ud i rummet. Isblokken splintres med et dramatisk brag og indsamles i et net, hvorfra dråberne med metallisk resonans rammer ned i en soldaterhjelme. Krigsblod bliver til vand. Vand som drypper og fosser ned som næring for blomster og vækst.

»Det Kroniske Liv« er fyldt med død, lig, krig og fortræd. Med soldater som går i »de forkerte krige« og dør. Med kvinder som er blevet enker for femte gang. Med sønner som leder efter deres fædre. Med mødre som mister søn på søn i krigen. Med smerte. Og med savn efter elskede. Men ud gennem mordvåben, flækkede englevinger og unge soldaterkroppe som falder døde om rejser forestillingen et stort og stærkt håb. Et håb som er knyttet til vandet. Og den gør det i en bevægelse, som fortæller at kunsten er livets salt. Det er poesien, musikken og skuespillets dans, som fylder os med en livsbekræftende oplevelse af, at livet ikke bukkes under uagtet krig og fortræd.

Poetisk krigskritik

I programmet står der, at forestillingens handling foregår samtidigt i forskellige lande i Europa i 2031, efter den tredje borgerkrig. Den reference har jeg slet ikke brug for, og jeg spekulerede ikke et øjeblik på den under forestillingen. I stedet blev jeg hensat til et slags mytisk eller universelt nu. En tilstand af poetisk fremstillet skarp krigskritik. Krigen er tilstede via store dinglende kødkroge, som bliver brugt som losseplads for lig, englevinger m.m. Guldmønter pisker som kugleregn mod jorden med et udsagn om penges magt og økonomisk ulighed. Lyset springer ud gennem sprækker i gulvet som sol gennem fængselsgitre.

En colombiansk dreng, der søger efter sin far (Sofia Monsalve) møder i Europa en

enke efter en baskisk officer (Kai Bredholt) som vasker nok et lig. En tjetjensk flygtning (Julia Varley) danser med sin afdøde mands bryllupshabit og klister overkrydsede billedkort op på væggen for alle sine faldne sønner. En rumænsk husmor (Roberta Carreri) trækker en plasticpose over hovedet, mislykkes i sit selvmord og vender tilbage til et liv med udtørret brød og blodstænk. En sort Madonna (Iben Nagel Rasmussen) sprætter som en dødsengel et soldaterlig ud gennem det hvide kors i Dannebrog og får gennemboret sit hjerte med en krigsordensmedalje. En langhåret rockmusiker fra Færøerne (Jan Ferslev) flår i sin guitar og gør os sammen med de andre på scenen med Leonard Cohens »Everybody knows« opmærksom på vores medansvar i krig; på at vi - ligesom spillerne

- agerer med bind for øjnene. To maskerede lejesoldater (Donald Kitt og Fausto Pro) er tilstede – den ene i kørestol. En dansk sagfører (Tage Larsen) monterer fermt og hvast Jyske Lovs »Med lov skal land bygges« sammen til sentenser som »Med lykke og lyse nætter skal land bygges«, »Med alle dem, vi ikke har plads til, skal land bygges«. Han kundgør at vi er en krigsførende nation, som spiser uden at være sultne og drikker uden at være tørstige, og at færdselsloven i Danmark har ensretning som sin grundpille og styrer efter devisen at 'Dem som vil fremad altid har fortrinsret. At du altid har ret til fuld skrue, gerne må medbringe lig i lasten og springe over hvor gærdet er lavest. Vi skal se frem – aldrig tilbage, og bare holde røven lige i vandskorpen'.

Tænk ikke – hengiv dig

Fremmedfjendsk dansk politik klippes sammen med gamle danske sangklenodier. Bankospil flettes sammen med krigsofre. Lyden af et bankende hjerte cuttes brutalt. Et rødt bånd under vores siddepladser lyser op som både blodbad og den levende krops arterier. »Det Kroniske Liv« er teater man skal give sig hen til, frem for at tænke forstandsmæssigt. Mød op og vie dig til en oplevelse der kulminerer i en finale, hvor krigsgerningsstedet afspærres med rødt hvidt politiafspærringsbånd. Og hvor den colombianske dreng med et skydevåben i linningen forenes med sit violinspillende alter ego (Elena Floris) for med en lys latter at forsvinde væk fra det store mørke ud i et intenst lys. Så dobbeltydigt skaber Odin Teatret poetisk magi. Teatret lader bevægende et håb bane sig vej gennem uundgåelig død og livets kroniske fortræd. Håbet bliver det vand, hvormed vi kan slukke krigens ild.

Websitet anvender cookies til at huske dine indstillinger, statistik og at målrette annoncer. Denne information deles med tredjepart. [Læs mereOK](#)